

Alla dessa konstnärer

Lennart och Stig och jag är mycket fasta i var och en sin åsikt. Jag tycker det är flest konstnärer i Röstånga, Lennart hävdar att det är flest i Konga och Stig säger att det finns ännu fler i Ask och någon håller på Billinge och ytterligare någon att det är flest i Stockamölan. Det är verkligen trevligt att det finns så många. Alla är inte heller målare. Idag finns det dessutom flera lokaler där det visas konst. Dels finns den stora permanenta samlingen i Röstånga Gästis där den största samlingen Per Gummeson finns. Den är faktiskt den största överhuvudtaget. Inte ens Malmö museums är så stor som Gästis samling. Men det är klart att de har annat också. Det visas konst i Röstånga konsthall, som är riktigt bra och intressant. Kanske litet dåligt använd. Det är Cafe ´ Fenix, som nästan hela tiden har någon utställning.

Denna sommar är det två hallar, konsthallar, som jag varit på utställningar i. Den första var delar av gruppen Primavera som under en stor del av sommaren visade framförallt olje- och akrylmålningar. Utställningslokalen var Nationalparksentren Turtistbyrån i Röstånga Det var en stor utställning. Det var ett tiotal utställare varav jag valt att prata med ett par tre stycken. De är alla från vår närmaste omgivning. Den andra utställningen – med folk från samma område – använde sig av Galleri Ekbacken i Bonnarp som utställningslokal.

Tråkigt nog var jag tvungen att begränsa antalet omnämnda utställare och jag fick faktiskt ta till en tvivelaktig metod för detta val. Jag har utgått från närheten till min bostad. Och vilken annan metod skulle vara riktigare. Skulle jag jurydömma och gå på någon form av kvalitet hos konsten eller rent av åldern hos konstnärerna, eller hur upplysta var och en är. Ja, jag kan faktiskt hitta hur många kriterier som helst. Nu blev det avstånd och inom 500 meter hittade jag , inom 1000 meter var det redan för många utställare. Jag valde dessa sju: Siv Arvelid, Jonas Dahlqvist och Inger Johnsson, Stefan Karlsson, Lisbeth Lindkvist, Kjerstin Olsson och slutligen Judith Wennerlund. Sen är det detta med spaltutrymmet. Splututrymme och Cubaresor. Det har med andra ord skett ytterligare reduceringar i antalet. Detta val innebar att flera tekniker kommer med men den vanligaste är akrylmåleri. Andra tekniker kommer att tas upp i texten.

Det är 18 år sedan Anders och Siv Arvelid drog till Korea. Då hade Siv en lång erfarenhet av bildskapande från den tidiga barndomen, bakom sig. Detta intresse förstärktes under studietiden inte minst på seminariet i Kristianstad. Teckning var dessutom för många barn, Siv träffade under sin lärarverksamhet, naturligtvis höjdpunkter i tillvaron.

Kommen till Korea träffade Siv en kvinnlig konstnär, som var svenska. Hos henne började Siv måla. Därefter fortsatte hon med målarstudier hos olika koreanska konstnärer. Siv utarbetade en egen teknik. Denna teknik innebär att man river papper av olika kvalitet, färg och tjocklek. Pappret fästs på duken med akrylfärg. Pappret är ett koreanskt papper "Hanji" som tillverkas av Mullbärsträdets bark. Den färdiga målningen får en reliefliknande karaktär där ytorna också bearbetas med t.ex kol och pastellfärger. Det är en sådan tavla, som bild 1. visar. Siv Arvelid har deltagit i många utställningar i såväl Korea som Sverige. Hon säljer också vid alla utställ-

Bild 1 Siv Arvelid "Discodans I" År 2013. Akryl

Jonas Dahlgvist Blågrön häst. 2015 Rakubränd keramik

ningar främst vid solutställningarna medan grupputställningarna inte ger inkomster med väl erfarenheter och kamratskap.

I strikt bokstavsordning blir det Jonas Dahlgvist tur. Tillsammans med sin sambo Inger Johnson delar Jonas intresset för rakubränning av keramik. Själv målar han i en spontanistisk tradition, såväl lyriskt som episkt. Båda typerna av konstförfarande ställde han ut på galleri Ekbacken i Bonnarps, ett par helger innan hösten

Jonas Dahlgvist Ljusgrön häst. 2015 Rakubränd keramik

kom. Målningarna jag sett är mycket tilltalande men här visas enbart två statyetter av hästar. Det är keramiskt förfarande med dubbla bränningar och efter den andra bränningen sker en reduktion av glasyren i ett organiskt material. På detta sätt kan man, faktiskt, få metallen i glasyren fri från oxid och mycket vackert glänsande. Inger lyckades med konststycket att i en rakubränd pjäs få metallisk koppar på insidan av formen. Vanligtvis sker en tilltalande krakelering av glasyren i detta förfarande. På tomten på Solgatan står också en del rakubrända masker. Kan det rent av kallas offentlig konst? Inom keramiken jobbar Inger och Jonas tillsammans.

På samma sätt jobbar Stefan Karlsson och Lisbeth Lindqvist tillsammans. I både Dahlgvist/Johnsonfallet och Karlsson/Lindqvist är det kvinnorna, som tagit initiativet till den konstnärliga verksamheten. Denna har inneburit en rad tillfällen att tillsammans göra intressanta saker. Jag har inte tidigare stött på denna form av intressen och det blir verkligen bra.

Eftersom jag vid nästa besök fick med mig en samproducerad tavla, till vilken Stefan Karlsson har gjort upplägget och Lisbeth Lindqvist detaljerna och finishen kan jag även följa regeln om rätt bokstavsordning här. Jag gillar den tavlan. Så ser mogna ärtor ut och stänglarna och bladen visar verkligen ärtväxtens växtkraft. Båda makarna kommer från Lund och delar

Stefan Karlsson och Lisbeth Lindqvist Samproduktion av ärtskidor. 2013 Akry

intresset med skribenten för Skissernas museum. Det är både kul och lärorikt att vandra omkring i det museet. Lisbeth har målat i 15, 20 år och gått tecknings- och målningsskurser med start i Skånska målarskolan. De deltar också i en utställning vart annat år i Tyskland, vilket är en stor begivenhet. Då kan man också sitta framför staffliet delar av tiden och njuta av att få koncentrera sig på sitt måleri.

Stefans stadsbild är en symbolisk bild med hela den sociala rangordningen i staden. Teckningen är redan säker och färgerna är enkla och klara, som på modernistiska tavlor. Lisbeths ymnighetshorn bygger på en mycket gammal bildidé i en ny tappning. Färgerna är enkla och klara på ett modernistiskt sätt. Det är verkligen mycket intressant.

För närvarande är det två konstnärer, som bedriver konstskoleverksamhet i vårt område, Jörgen Salmose och Susanne Jardeback. I Billinge keramik har man också konstverksamhet, konst och konsthantverk. De som presenterats ovan lägger en del av sin tid på konstkurser. Ofta rör det sig om kurser med 8 à 10 tillfällen per termin och med enskilda studier där emellan. Flitig övning, så ser konststudier ut runt om i Europa. Flera av dem som ovan presenterats har genomfört detta. Däremot verkar inte den täta kontakten med likasinnade vara allmän. Det kan alltså verka isolerande. Det verkar inte finnas de kafeer och restauranger

Lisbeth Lindqvist Ymnighetshorn. 2010 Akryl

där folk kan träffas efter jobb och studier. Det verkar inte heller behövas kafeer med generösa krediter, som var kännetecknet på konstnärskafeerna i Paris förr i tiden. Det verkar också saknas enkla utställningslokaler.

Men detta är säkerligen en annan historia.

Stefan Karlsson Stadsbild. Utan år Akryl

Det var bra att jag lyckades hitta till utställningarna både i Nationalparksentrén i Röstänga och till gallerier, som finns i ramverkstan jag använder i Bonnarp. Under sommaren har båda dessa lokaler haft utställningar med konstnärer som bor i trakten. Under lång tid har dessa gått på kurser hos lokala kursledare, växelvis med kurser hos andra utbildare. Utställarna har bott här mellan 1 och 4 sekel. Någon lika länge, som jag. Det finns ingen ort där jag bott längre. Och efter 40 år upptäcker jag att numera är konstitresserade större än litteraturintresset. Det känns konstigt och omtumlande. Eller är det helt enkelt så att det i motsvarande grad finns skribenter av såväl lyrik som prosa och essäer, som man inte heller får se verken av. Manuskriften ligger i den klassiska byrålådan. Det tycker jag är tråkigt.

Text Sven Ockborn Bild Stig Pettersson